

gerrepræsentationen citerer. De vedrøre ikke særlig de 50,000 Kr. til Kirken, men netop det Forhold, her er Tale om. Disse Ord kunne slet ikke opfattes paa anden Maade. At det ærede Medlem for Ringkøbing allerede den Gang havde det saadan om end svagere udviklet end senere, at naar han havde sagt noget den ene Dag, kunde han næste Dag sige noget omtrent i samme Retning, men dog saa meget forandret, at det ogsaa kunde bruges i en anden Betydning, er noget, vi desværre alle vide. Berømt Eksempel i saa Henseende er den store antimilitaristiske Tale den 17. Januar 1899, hvis Aand og Tendens og Mening er soleklar, men hvor saa det ærede Medlem i sin Replik gentager, hvad han har sagt, paa en saadan Maade, at der holdes en lille Bagdør aaben, for at han senere kan løbe derfra.

Den ærede Kultusminister hævder saa som Nr. 4 i sin Korrekturlæsning paa Borgerrepræsentationens Udvalgsbetænkning, at her ikke var Tale om en Undtagelseslov for København, idet ogsaa andre Byer og andre Sogne vare underkastede kirkelig Ligning. Dette sidste er rigtigt, og det er der ingen, der har benægtet. Men her er Tale om en Undtagelseslov for København, for saa vidt som Ligningen her foregaa paa en anden Maade end andre Steder. Det har ogsaa det ærede Medlem for Ringkøbing været klar over, da han talte den 9. Marts 1898. Det er det ærede Medlem for Ringkøbing, der udtrykkelig siger: „Jeg tror, at Folkekirken som Folkekirke egentlig vilde staa sig bedre ved at gaa denne Vej, thi jeg tror, at man ved disse Bidrag, som man kræver ind trindt omkring fra de andre Sogne — i Modsætning til, hvad der finder Sted i det øvrige Land —, og som man endda kræver ind fra Folk, som ere Modstandere af Kirken, i Virkeligheden skader Folkekirken saa meget, at Præsterne have ondt ved i mange Prædikener at oprette, hvad der er ødelagt ved saadanne tvungne Bidrag.“ Det, som jeg skal have sagt og Udvalgsbetænkningen gentaget, og som den højtærede Kultusminister polemiserer imod, er, at her er en Modsætning mellem København og det øvrige Land, men det er netop det, som hans højtærede Ministerchef, det ærede Medlem for Ringkøbing, ordret har sagt den 9. Marts 1898.

Jeg tror, at jeg tilstrækkelig har paavist ved at tage disse 4 Punkter, af hvilken Lødhed den højtærede Kultusmini-

sters Argumentation og Polemik her i Dag har været.

Som Punkt 5 fremhævede den ærede Kultusminister, at det var ganske galt, naar Borgerrepræsentationens Udvalgsbetænkning havde fremhævet, at Præsterne ved Kirkeligningen skabte sig Lønforhøjelse, og han forlangte blot at faa et eneste Eksempel derpaa. Jeg har ikke her i Dag Budgetterne og Regnskaberne for de forskellige københavnske Kirker, men de ville let kunne skaffes i et Udvalg. Jeg har haft dem, men de foreligge ikke saadan altid til Raadighed. Jeg har i 1903 som Borgerrepræsentant og som Medlem af et den Gang af Borgerrepræsentationen nedsat Udvalg haft samtlige Kirkers Budgetter for 1902—03 og deres Regnskaber for det foregaaende Aar i mine Hænder, og vi have undersøgt dem i det paagældende Udvalg. Og jeg kan forsikre den ærede Kultusminister, at ikke paa eet, men paa flere Steder fandtes der f. Eks. Huslejegotgørelse, Tilskud til Kateketens Lønning, Tilskud til Kapellanens Lønning o. s. v. som Udgifter, der tages af den Kirkeligning, her er Tale om. Det skal være mig den største Fornøjelse for et Udvalg at anmode om, at disse Regnskaber og Budgetter maa blive fremskaffede, og da ville ærede Medlemmer med egne Øjne kunne se, at af denne Kirkeligning gaa adskillige Beløb til Huslejegotgørelse for Præster, til Kapellan-, til Kateketlønninger o. s. v. o. s. v. Det vil den ærede Kultusminister heller ikke kunne benægte, ellers kender han ikke det mindste til de Kirkebudgetter, her er Tale om.

Jeg har nu imødegaaet de 5 Punkter, som vare Hovedpunkterne i Kultusministerens Polemik mod mig. Jeg tror ikke, der er synderlig mere. Jo, saa nævnedes den ærede Minister som et Vidnesbyrd om, at hvad her foreligger, var noget lignende som det, Venstre i sin Tid gik med til, at den Gang, gennem Aarene op imod Slutningen af 90erne, var der ingen, der begærede Ordet under disse Sager, man lod Loven passere. Den ærede Kultusminister ved godt, at den Gang Striden kom op, skete der det, at man ganske vist lod Loven passere, men den gik til et Udvalg, og der visnede den hen. To-tre-fire Aar blev Loven slet ikke gennemført. Naar man vidste det — og vidste det ogsaa fra vor Side — kunde man ganske rolig lade Loven passere uden Omtale.

Faktisk er det altsaa, at den Kirkeligningslov, der var i Kraft under Højre i